

OD REDAKTORA

Niniejsza propozycja jest próbą pokazania – na przykładzie rozwiązań praktycznych – jak od wiedzy teoretycznej (teorii psychologicznych, pedagogicznych, praw biologicznych itp.) przejść do praktycznych działań zgodnych z teoretycznymi założeniami i oczekiwaniami. Podstawą zawartych w poszczególnych tekstach rozważań jest demelowska idea postrzegania teorii i metodyki wychowania fizycznego jako dwóch stron tego samego medalu, a więc takich dziedzin, które jako jedyne w planie studiów zajmują się wychowaniem fizycznym w jego całości. Proponowana przez Profesora Demela więź między teorią i metodyką wf. zakłada obustronną współpracę i wymianę: od teorii (nie tylko wychowania fizycznego) ku metodyce i odwrotnie. Warto tu przytoczyć, trochę ku przestrodze, stwierdzenie Profesora, że „okresy, w których rozluźniała się więź teorii z metodyką, nie służyły praktyce. Dzisiaj już wiemy, że owocną jest taka teoria, która nie stroni od metodyki, i wzajemnie, tym wyższej klasy jest metodyka, im głębszy ma oddech teoretyczny”¹.

Wysiłek przełożenia tego, co zakłada teoria na dyrektywy i normy działania, formułowane przez metodykę, zaowocował kilkoma – mam nadzieję – ciekawymi pomysłami rozwiązań praktycznych. Problemy, które pojawiają się w publikacji nie są przypadkowe. Podmiotowość, intelektualizacja, wychowanie i motywowanie uczniów w procesie edukacji fizycznej, kryteria oceny efektów tego procesu, możliwości oddziaływania na sprawność motoryczną ucznia w ramach lekcji wychowania fizycznego to zagadnienia, o których wciąż dyskutuje się w środowiskach teoretyków i metodyków wf. Problemy te nie są również obce nauczycielom i studentom wychowania fizycznego. Ci z nich, którzy śledzą ewolucję rodzimej teorii wf. i akceptują jej założenia, nie realizują ich jednak w praktyce edukacyjnej. Między deklarowanymi przez nich poglądami na temat celów wychowania fizycznego (zbliżonych – jak wynika z badań – do opinii teoretyków wf.) a działaniami praktycznymi istnieje wciąż pogłębiająca się rozbieżność². Przejawia się ona w niskiej efektywności szkolnego wychowania fizycznego, a także – co szcze-

¹ M. Demel. *U źródeł metodyki*. [W:] T. Maszczak. *Metodyka wychowania fizycznego*. AWF, Warszawa 1992, s. 29.

² T. Frołowicz. *Edukacyjne intencje nauczycieli wychowania fizycznego. Między deklaracjami i działaniami*. AWFIS, Gdańsk 2002.

gólnie niepokoi – narastającej niechęci młodzieży do szkolnego wf. Niniejsza publikacja, przeznaczona dla nauczycieli wf. i studentów przygotowujących się do tego zawodu, nie wyczerpuje problematyki szkolnego wychowania fizycznego. Intencją autorów było przybliżenie praktyce (na podstawie kilku przykładów), formułowanych przez naukę oczekiwań wobec szkolnego wf. Na ile próba ta się udała, ocenią czytelnicy.

Grażyna Kosiba